

77235

Kakó ti je ime?

ali

Vzorno življenje
naših sv. priprošnjikov v nebesih.

Za mladino.

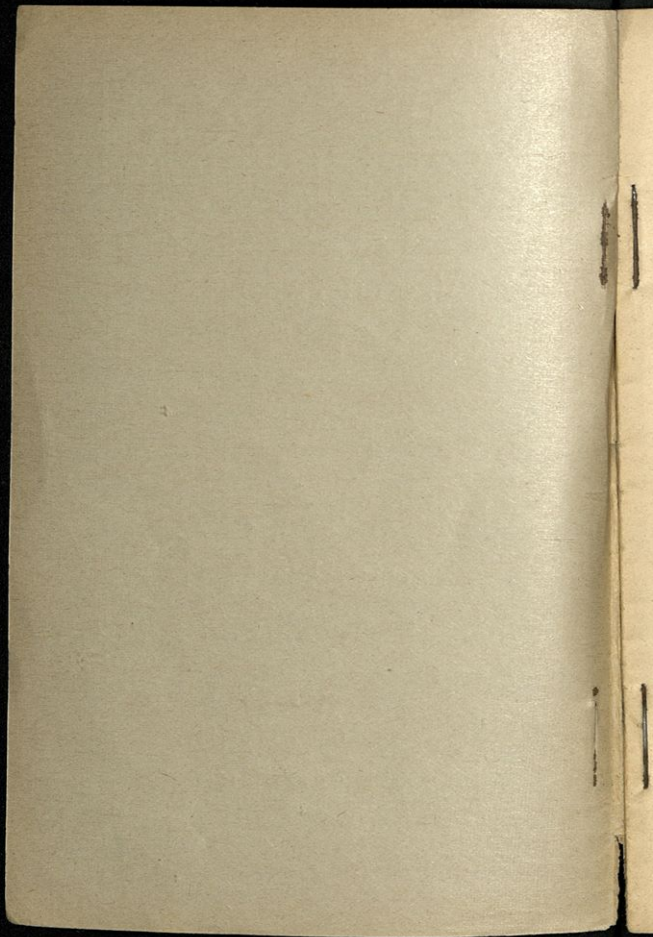
VII. Sv. Marija Magdalena.

Spisal J. L.

J. Urbančič
V Ljubljani, 1904.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.
Tiskala „Katoliška tiskarna“.

Kakó ti je ime?

ali

Vzorno življenje

naših svetih priprošnjikov v nebesih.

Za mladino.

VII. Sv. Marija Magdalena.

Spisal J. L.

V Ljubljani, 1904.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.
Tiskala „Katoliška Tiskarna“.

77235

0300420 19

U v o d.

Bog je neskončno usmiljen; pripravljen je in voljan, odpustiti nam grehe in odvrniti hudo od nas. V zakramentu sv. pokore nam je njegova milost odprla studenec, ki oživlja naše po grehu mrtve duše. Če hočeš, da tvoja duša resnično oživi, moraš pristopiti s skesanim srcem k zakramentu svete pokore.

Najlepši vzgled pravega kesanja nam daje sv. Marija Magdalena; posnemaj zato rad njen vzgled. Večkrat jo poglej, kako kleči ona tam pred Jezusom: skesana, ponižna in obenem s trdnim sklepom, da nikdar več ne pade nazaj v grehe. Prav tako moramo pristopati mi k zakramentu sv. pokore. Skesano mora biti naše srce, žalostni moramo biti, ker smo žalili tako dobrega Boga, ali vsaj ker smo si z grehom zaslužili pekel. Ponižno moramo prositi Jezusa odpuščenja; saj potrtega in ponižanega srca Bog ne zavrže. S kesanjem pa mora biti združen sklep, zapustiti grešno pot in se s celim srcem povrniti k Bogu.

Marija Magdalena nam tudi kaže s svojim vzgledom, kako zvesto lahko svoj sklep izpolnujemo. Enkrat je sklenila zapustiti grešno življenje in skozi celo dolgo življenje je ostala zvesta svoji besedi.

A če v svoji slabosti zopet padeš, dragi moj, nikar ne obupaj. Bog je tvoj dobri oče. Dobro ve, da ga žališ iz slabosti, ne iz hudobije. Priznaj mu svoj greh, obžaluj ga in usmiljen Bog ti bo odpustil. Vendar si pa moraš prizadevati, da se skrbno varuješ vseh priložnosti, ki bi te morda napeljale v greh.

Bog je usmiljen; a predrzno vendar ne smeš zaupati v njegovo usmiljenje. Predrzo pa zaupa tisti, ki se pri vseh svojih grehih vedno izgovarja samo z božjim usmiljenjem. Bog rad odpušča skesanemu grešniku, ki greši iz slabosti, a ostro kaznuje tiste, ki zlorablajo njegovo usmiljenje. Večno ostanejo resnične besede sv. pisma: „Ne reci: Usmiljenje Gospodovo je veliko, on se bo usmilil mojih obilnih grehov. Zakaj njegovo usmiljenje se sicer hitro približa, pa tudi njegova jeza (se hitro približa) in v grešnike se ozira njegov srd.“

I. Marija Magdalena — grešnica.

Vem, da bi radi brali kaj lepega in poučnega iz detinskih let sv. Marije Magdalene. Prav rad bi ustregel vaši želji, pa ne morem. Življenje svetnice je nam večidel znano iz sv. evangelija, samo nekaj drobtinic iz zadnjih dni njenega življenja dobimo iz drugih virov. O njeni mladosti sv. evangelij čisto molči. Ko prvič srečamo Marijo Magdaleno v sv. evangeliju, nam evangelist pove o njej te-le besede: „In glej, žena v mestu, katera je bila grešnica ...“

Pomudimo se za malo časa pri teh besedah. Marija Magdalena je bila torej grešnica, očitna, vsem znana grešnica. Greh za grehom se je vrstil v njenem življenju, in morda je preživela več let v grehih, morda je več let služila v sramotni službi peklenškega satana. Živela je, a živela je le za greh; njena duša je bila mrtva za Boga, mrtva za nebesa. Znano vam je iz šolskega pouka, kako Bog greh sovraži, kako zelo kaznuje grešnika, ki v grehih trdovratno umrje. In če bi bila Marija Magdalena takrat umrla, bi bil Bog tudi njo tako grozno kaznoval. Na veke bi bila gorela njena duša v tistem strašnem ognju, ki gori in gori, a nikdar ne ugasne. Na veke bi jo pekla vest, da je zapravila nebesa, da je zapustila Boga in služila

grehu. Na veke bi morala poslušati obupno jokanje in zdihovanje pogubljenih duš. Nikdar pa ne bi mogla gledati obličja usmiljenega Boga, nikdar ne poslušati prekrasnega petja angelskih zborov, nikdar se ne bi mogla veseliti v svetih nebesih, nikdar, nikdar ...

Ali ni to strašno? Zdaj pa vas vprašam: Kdo hoče priti v pekel, kdo želi na veke goreti v peklenškem ognju, kdo? Ni ga med nami takega, zastonj ga iščemo. Ker pa noče nikdo tako strašne kazni trpeti, zato naj sklene vsak, da hoče zapustiti pot grešno, pot, ki vodi v večni ogenj, in naj se povrne nazaj na pot, ki vodi v hišo dobrega in usmiljenega nebeškega Očeta. Povrni se k njemu s skesanim srcem in ne boj se, ne bo te zavrzel, saj pravi sam, da noče smrti grešnikove, ampak želi, da se grešnik spokori in povrne k njemu. Marija Magdalena naj bo pa nam na tej poti vodnica, njen vzgled naj nam kaže, kako se je treba vrniti k Bogu nazaj in kako moramo potem ostati pri njem.

II. Marija Magdalena prvič mazili Jezusa in zapusti grešno življenje.

„Nekdo izmed farizejev pa je prosil Jezusa, da bi pri njem jedel. In Jezus je šel v njegovo hišo in se je ulegel¹⁾ k jedi. In glej! žena, ki je

¹⁾ Judje so se pri jedi ulegli na blazine in ležé jedli. Le tako si moremo razlagati, da je Magdalena stopila k njegovim nogam. Da bi šla pod mizo, je neverjetno.

bila v mestu grešnica, je zvedela, da je v farizejevi hiši pri jedi in je prinesla alabastrovo ¹⁾ puščico polno mazila. In je stopila zadaj k njegovim nogam ter mu je začela s solzami noge močiti in jih je brisala z lasmi svoje glave in mu je noge poljubovala in z mazilom mazilila. Farizej pa, kateri ga je povabil, je to videl in sam pri sebi dejal rekoč: „Ko bi bil on prerok, bi pač vedel, kdo in kakšna je ta žena, ki se ga dotika, da je ta grešnica!...“ In (Jezus) je rekel ženi: „Odpuščeni so ti grehi... Tvoja vera ti je pomagala; pojdi v miru!“

Toliko govori sv. pismo o izpreobrnjenju Marije Magdalene. Vreden je ta dogodek, da si ga malo natančneje ogledamo, vreden zaradi tega, da spoznamo ravnanje našega Gospoda z ubogimi grešniki, vreden pa tudi zaradi tega, da vidimo, kako zaupno se smemo bližati njemu, četudi smo z grehom odpadli od njega.

Globoko je padla Marija Magdalena, daleč je zabredla v brezdno pregreh. Spoznala je svoj padec, sklenila je vstati k novemu, boljšemu in lepšemu življenju, sklenila je dati grehu slovo za vselej. Šla je iskat zdravnika, ki edini zna celiti rane, katere vseka v duši greh, šla je in ga je našla v osebi včlovečenega Sinu božjega.

Kje pa in kako?

Nek farizej, po imenu Simon, povabi Jezusa v svojo hišo, da bi pri njem jedel. Gospod ustreže

¹⁾ Alabaster je neke vrste kamen, nahaja se v Egiptu. Iz tega kamna so delali puščice, v katere so devali dragocene dišave in mazila.

njegovi želji, vstopi v hišo in je pri njem. Kakor hitro Magdalena zve, da je Jezus tako blizu, tedaj se ji vzbudi želja, da bi šla k njemu in bi se vrgla k njegovim nogam ter ga prosila, naj ozdravi njeno grešno dušo, naj jo obudi k novemu življenju. Nemudoma se napoti v farizejevo hišo.

Pač težka pot, zares pot pokore in zatajevanja, po kateri gre Marija Magdalena k Jezusu! Le malo pomislimo, kam gre. Magdalena gre v farizejevo hišo, kjer je gotovo zbranih mnogo drugih farizejev, gotovo tudi mnogo takih, ki so poznali njeno grešno življenje. Kaj bodo govorili o meni ondi zbrani farizeji, kaj si bo mislil o meni On, ki ve za vse moje grehe, tudi za take, ki so morda svetu še prikriti? Taki in enaki pomisleki so navdajali srce Marije Magdalene, ko je šla proti farizejevi hiši.

A ona hoče biti čista, ona želi imeti po dolgih letih zopet enkrat mir v svojem srcu. Iz ust Gospoda samega hoče slišati tolažilne besede: „Zaupaj hči, tvoji grehi so ti odpuščeni.“ In želja po zopetnem miru premaga vse težave in ovire, odstrani vse pomisleke. Ne zmeni se za ondi zbrano družbo, ne za morebitne pikre opazke farizejev. Taka je in taka mora biti moč trdnega sklepa. Molče vstopi v sobo in gre naravnost k Gospodovim nogam, tja k svojemu zdravniku. Njena usta molče, saj ve, da Jezus pozna vsa njena grešna dejanja; govori pa njeno srce in žaluje nad celo grešno preteklostjo. In ta žalost je tako močna, da je ne more več prikrivati. Grenke solze kesanja ji privró na lice in kapljajo na Gospo-

dove noge. Ona jih briše s svojimi lasmi in poljubljuje njegove noge. Nazadnje pa odpre alabastrovo puščico in razlije po Jezusovih nogah dragoceno mazilo. Prijeten duh napolni vso sobo, a prijetnejše nego duh dragocenega mazila se zde Gospodu solze, ki jih preliva Magdalena nad svojimi grehi, solze, ki prihajajo zares iz globočine skesanega srca.

Gospod mirno pusti, da se grešnica dotika njegovih nog. Da, On, ki je čistost sama, On, ki že en sam greh neskončno sovraži, On to dovoli. Zares velika ali bolje: neskončna je ljubezen, neskončno je usmiljenje božje do grešnika! Farizeju, ki je povabil Gospoda k jedi, se zdi to tako čudno, da začne dvomiti nad njegovo vsevednostjo. „Ko bi bil Jezus prerok“, tako si misli v svojem srcu, „tedaj bi pač mora! poznati to ženo, ki poljublja njegove noge, moral bi vedeti, da je ta žena grešnica in ne bi smel dovoliti, da se taka grešna oseba drzne dotakniti njegovih nog.“ Jezus mu pokaže, da ne pozna samo velikih grehov te žene, ampak da ve tudi za skrite farizejeve misli in ga pouči, zakaj tako ravna. Nazadnje pa se obrne k ženi in ji govori tiste sladke besede, katerih je tako željno pričakovala njena duša in ki se glasé takole: „Odpuščeni so ti grehi. Tvoja vera ti je pomagala; pojdi v miru!“

Molcé, kakor je prišla, molcé je zopet odšla, a odšla je nova, druga Magdalena, nego je prišla pred Jezusa. K njemu je prišla v grehih, od njega je odšla čista, brez vsakega madeža; k njemu je prišla mrtva, odšla je od njega oživljena in obujena

k novemu življenju. V njenem srcu je zopet posijalo blagodejno solnce milosti božje in ni več zatemnelo do konca njenega življenja.

Sedaj-le, dragi moji, pa malo poslušajmo glas svoje vesti. Kaj nam pravi? Blagor mu, komur govori, da ima čisto srce. Skrbno naj čuva ta zaklad; saj je vreden več kot ves svet; zanj si lahko kupiš sveta nebesa. Gotovo pa premnogim govori vest: „Glej, grešil si, tega in tega nisi prav storil.“ Če ti vest očita kaj takega, potem ne pomišljaj dolgo, ampak glej, da se zopet spraviš z razžaljenim Bogom, ker on že čaka na-te, on želi, da se kakor kmalu mogoče povrneš nazaj k njemu in s skesanim srcem priznaš: „Oče, grešil sem...“

In kako lahko dosežeš zopet mir vesti, mnogo, mnogo lažje nego Marija Magdalena. Ni ti treba iti med ljudi in tam očitno priznati svoje krivde. Tam v cerkvi stoji neka hišica, — spovednica se ji pravi —, tja poklekneš in poveš svoje grehe spovedniku. Njemu lahko zaupaš vse. Bodi čisto brez skrbi, spovednik ne bo nikomur pravil o tvojih grehih. Ni ti treba prinesti k spovednici bogatih daril ali dragocenih mazil, kakor je storila Marija Magdalena; Bogu najljubši dar je skesano in dobro pripravljeno srce. Ni ti treba jokati nad svojimi grehi, dovolj je, da jih obžaluješ v srcu in pa da imaš resno voljo poboljšati svoje življenje. To, samo to zadostuje, da postaneš zopet Jezusov otrok, samo to ti je treba storiti in spovednik ti dá sv. odvezo, tedaj se ozira na tvoje skesano srce iz rajskih višav usmiljeni Jezus in

njegova usta govore besede: „Zaupaj sin, zaupaj hči, odpuščeni, pozabljeni so tvoji grehi. Pojdi v miru in nikar več ne greši!“

III. Hvaležnost Marije Magdalene.

Veliko dobroto je storil dobri Jezus nesrečni Mariji Magdaleni. Vse grehe ji je odpustil, vsa razžaljenja je pozabil. Rešil jo je večnega pogubljenja v peklju in zopet podelil upanje, da bo prišla v nebeški raj. Gotovo je morala biti Marija Magdalena Gospodu hvaležna za tako veliko milost Res, hvaležna mu je bila, to nam priča sv. evangelij. V družbi drugih žena, katerim je skazal Jezus podobne dobrote, kakor nji, je hodila za njim po Galileji in mu je stregla. Podpirala je njega, ki ji je dal duhovne milosti s časnimi, minljivimi dobrotami, pomagala mu je s svojim premoženjem. Gospod je rad sprejemal ponudene darove, saj je vedel, da mu jih ne daje iz slabih namenov, iz častihlepja ali iz dobičkaželjnosti, dobro je vedel, da jo vodi pri tem delu sama čista hvaležnost.

Lepa čednost v človeških očeh je hvaležnost, vsak jo visoko ceni, vsak jo zahteva. Hvaležnost zahtevajo starši od svojih otrok, hvaležnost zahteva učitelj od svojih učencev, hvaležnost zahtevajo dobrotniki od tistih, katerim so skazovali dobrote. Tako je tudi prav. Grdo, črno srce pokaže tisti, ki ne pozna hvaležnosti.

Nimamo pa večjega dobrotnika, nego je naš dobri Bog v nebesih. Bog je nam dal skrbne

starše in učitelje, Bog je nam naklonil usmiljena srca dobrotnikov. A storil je nam še več. Po svoji milosti nas je sprejel v svojo sv. cerkev in nam s tem dal priložnost, da lahko pridemo po smrti v njegovo očetovsko hišo, v nebesa. Če v svoji slabosti pademo, nas ne zavrže, ampak se nas usmili. Njegovo srce je vedno pripravljeno, da nam odpušča. Zato se pač spodobi, da smo mu hvaležni; hvaležni mu bomo pa najbolj, če ga ljubimo in iz ljubezni do njega delamo to, kar je njemu všeč. Bog torej ne zahteva od vas denarja, ne posvetnega blaga, saj ve, da vsega tega nimate preveč; zahteva pa od vas ljubezni. Te, otroci moji, mu nikar ne odrecite, saj je to jako malo, kar zahteva.

IV. Srečna družina v Betaniji.

Povedal vam še nisem, da je bila Marija Magdalena doma v Betaniji, v vasici, ki je bila oddaljena dobro uro hoda od Jeruzalema. Imela je sestro Marto in brata Lazarja. To majhno družino je naš Gospod prav zelo ljubil in jo je posebno odlikoval. Sveti evangelij nam pripoveduje tole:

„In (Gospod) je šel v neko vas,¹⁾ in neka žena Marta po imenu ga je vsprejela v svojo hišo. In ona je imela sestro po imenu Marijo,²⁾ katera je sedla k nogam Gospodovim in je poslušala njegovo besedo. Marta pa si je dala s postrežbo

¹⁾ Ta vas je Betanija.

²⁾ Sv. evangelij Marijo Magdaleno včasih kar na kratko imenuje Marijo.

veliko opraviti. Pristopila je (k Jezusu) in mu rekla: „Gospod, ali ti ni mar, da me pusti moja sestra samo streči? Reci ji tedaj, naj mi pomaga.“ Gospod pa je odgovoril in rekel: „Marta, Marta, skrbna si in si veliko prizadevaš. Toda le eno je potrebno. Marija si je najboljši del izvolila, kateri ji ne bo odvzet.“

Ljubezniva je ta slika. Kaže nam, kako zelo Gospod ljubi tiste, ki njega ljubijo. Sam jih obišče, sam jim hoče povrniti ljubezen za ljubezen. Vidimo pa iz te slike tudi veselje in srečo obeh sestrá, ko pride pod njujin preprosti krov On, ki je Kralj nebes in zemlje. Marija se vsa srečna vsede k njegovim nogam in posluša njegov nebeški nauk; Marta bi pa rada prav bogato postregla tako imenitnemu gostu. Drugače dela torej ena, drugače druga; Marija sedi in posluša, Marta streže in ne posluša, vendar obe vodi ena in ista ljubezen do Kristusa Jezusa; a ljubezen Marijina je popolna, Martina je nepopolna, ker Marija dela to, kar je njemu najbolj všeč, Marta pa hoče vso svojo ljubezen pokazati le na bogati postrežbi.

Srečna je bila družina v Betaniji, ko je imela v svoji sredi Gospoda, a prav tako srečni smo tudi mi, ker tudi nas rad obiskuje Jezus. Da bo pa Jezus res rad k nami prišel, združimo v sebi ljubezen obeh sestra. Pred sv. obhajilom bodi Marta, samo da bodi tvoja ljubezen popolna, čista, po sv obhajilu pa bodi Marija.

Pred sv. obhajilom bodi Marta! Kakor je Marta takrat stregla Gospodu, ko je prišel v njeno hišo, tako mu ti postrezi v svojem srcu, predno

pride prebivat v hišico tvojega srca. Iz srca vun morajo vse smeti (veliki in mali grehi); natančno preglej vse kote, če ni morda kje kake pajčevine (grešne navade). Srce pregrni z belim prtom svete čistosti in postavi vanje šopek ponižnosti in vžgi svetilko goreče ljubezni. — Po sv. obhajilu bodi Marija! V srcu imaš najdražji zaklad, kar se jih dobi na svetu, imaš Jezusa samega. Zato stori sedaj, kar je storila Marija: pojdi vsaj v mislih v srce k ljubemu Jezusu in poslušaj njegove besede, poslušaj ga, kako te svari, če hočeš zopet pasti, in če boš poslušal njegov glas, gotovo ne boš padel.

V. „Učenik je tu in te kliče.“

V to bogoljubno družino je posegla kruta smrt s svojo neizprosno roko: brat Lazar je umrl. Jezus takrat namenoma ni prišel zraven, dasi so poslali ponj. Štiri dni je že ležal Lazar v grobu. Takrat šele pride Jezus, da pokaže ljubljeni družini svoje dobrotno srce; on noče samo bolnega Lazarja ozdraviti, ampak ga hoče vzbuditi iz smrtne spanja in zopet živega in zdravega izročiti žalujočima sestrama. Ko zve Marta, da je Gospod blizu, mu hiti naproti, da mu potoži veliko nesrečo. Marija še ni zvedela o Gospodovem prihodu. Bila je doma, kjer je bilo zbranih več Judov, Lazarjevih prijateljev, ki so prišli tolažit žalostni sestre. Marta se povrne domov in skrivaj pové Mariji: „Učenik je tukaj in te kliče.“ Komaj da sliši Marija te besede, že vstane in nemudoma, brez vsakega obotavljanja gre k Jezusu.

„Učenik je tukaj in te kliče.“ Da, tudi tebe kliče, tudi tebe hoče imeti, da bi se razgovarjal s teboj, da bi ti odpuščal grehe, da bi te nasitil s svojo nebeško jedjo. Toda mi velikokrat preslišimo njegov glas. O, posnemajmo vedno vzgled Marije Magdalene, ki je nemudoma, brez obotavljanja šla tja, kamor jo je klical Jezus. Poslušaj, kako ljubeznivo te vabi k sebi, da bi ti odpustil grehe: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi (t. j. obteženi z grehi), in jaz vas bom poživil!“ Ravno tako prav srčno želi, da radi pristopimo k tisti mizi, kjer on sam deli našim dušam kruh življenja. „Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega“, — to so njegove besede, — „in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.“ Jezus nam gotovo želi samo dobro, zato nikar ne prezirajmo njegovih besed! Srečni bomo že na zemlji, če bomo poslušali njegov glas, še večja sreča pa nas čaka gori v nebesih, kamor bo nas enkrat poklical.

VI. Marija Magdalena drugič mazili Jezusa.

Vedno bolj in bolj se je bližala ura, ko bo včlovečeni božji Sin zapustil svoje, ko bo šel v trpljenje in sramotno smrt za rešenje sveta. Zadnjo soboto pred trpljenjem je prišel zopet v Betanijo, da se posloví tam od tistih, ki jih ljubi. V hiši

farizeja Simona gobovega so mu napravili večerjo. Med gosti opazimo Lazarja, katerega je bil Gospod nedavno obudil od mrtvih, dalje so pri mizi Gospodovi učenci in morda tudi kak drug pobožen Jud iz Betanje. Gostom je stregla postrežljiva in tega posla že vajena Marta. Kje je pa Marija Magdalena? Ne vidimo je niti med gosti, niti v družbi sestre Marte. Kje res neki je?

Glej, prav sedaj so se odprla vrata v obednico in je vstopila Marija Magdalena. Pripravila je dragocenega mazila iz prave narde¹⁾ in namenila se je, da še enkrat mazili Gospoda. Zato pristopi k njemu in mu izlije dragocene dišave deloma na glavo, deloma na noge in zopet jih obriše s svojimi lasmi.

Nehote se takoj spomnimo sličnega dogodka iz njenega življenja. Kakšen razloček med takrat in sedaj! Takrat se je bližala Gospodu grešnica z željo, da jo očisti, danes stoji pred njim čista, skoro že lahko rečemo: obdana z glorio svetništva. Takrat se je bližala Gospodu v strahu in trepetu, danes stopi predenj pogumno, a vendar ponižno; prelep vzgled nam, kako se moramo bližati Jezusu s skesanim in kako z očiščenim srcem. Takrat je jokala in s solzami močila Gospodove noge, danes ne vidimo solzá v njenih očeh. Prvič je mazilila Gospodu samo noge, ker je iskala prave poti iz grešnega življenja, kakor pravi sveti Avguštin. Drugič mu pa vlije mazila najprvo na

¹⁾ Narda je neka rastlina, ki raste na Jutrovem. Iz njenih listov in iz semena delajo drago, dišeče olje.

glavo. Da se pa spomni svojega nekdanjega življenja, vlije nekaj dišave tudi na noge; zopet v lep vzgled nam, da se tudi takrat spominjamo svojih slabosti, ko je naša duša čista in takrat prosimo Jezusa za njegovo vsemogočno pomoč.

Hudobnemu in hinavskemu Judu Iškarijotu in še nekaterim drugim ni bilo po volji, da je Marija Magdalena mazilila Gospoda. Zato začno med seboj govoriti: „Čemu neki se je napravila ta potrata z mazilom? Zakaj to mazilo bi se bilo lahko prodalo za več nego za tristo denarjev in bi se dalo ubogim.“ Tega pa ni govoril — pristavlja sv. Janez — iz ljubezni do revežev, ampak zato, ker je bil tat. — Tako daleč privede človeka hudobno srce, da se mu zdi vse potrata, kar kdo stori v Božjo čast. — Gospod se ne razjezi nad nezvestim učencem, on je krotak tudi do svojih nasprotnikov. Mirno jim odgovori: „Pustite to ženo, kaj ji delate nadlego? Dobro delo je storila nad menoj. Zakaj uboge imate vedno med seboj, in kadar hočete, jim lahko dobro storite; mene pa nimate vselej. Ta je storila, kar je mogla; prišla je mazilit moje truplo za moj pogreb. Resnično vam povem: Kjerkoli se bo oznanoval ta evangelij po vsem svetu, se bo tudi v njen spomin pravilo, kar je storila.“

Kaj neki je občutilo ljubeče srce Marije Magdalene, ko je čula Gospodove besede: „Ta je storila, kar je mogla; prišla je mazilit moje truplo za moj pogreb.“ Takrat gotovo še ni slutila, da ga bo čez šest dni videla mrtvega viseti na križu. In vendar se je to zgodilo.

VII. Marija Magdalena pod križem.

Približala se je strašna Velika noč v Jezusovem življenju. Njegov lastni učenec ga je izdal sovražnikom za trideset srebrnikov. Kaj so sovražniki naredili z njim, je vam gotovo vse znano. Zato pustimo vse trpljenje in stopimo gori na Kalvarijo pod križ.

Vojaki počivajo. Dovršili so svoje delo, križali so božjega Sina. Ne daleč proč stoje njegovi največji sovražniki, pismarji in farizeji, da gledajo, kako umira On, ki jih je tolikrat učil in jim kazal zmote. Sedaj pa umira nasprotnik, sedaj bodo lahko prosto brez vsake ovire učili, kakor bodo hoteli. A da se maščujejo nad njim, zato so prihiteli semkaj, da ga še v zadnjih trenutkih zasmehujejo in zaničujejo. Čujmo njih brezbožne besede: „Če si Sin Božji, stopi s križa! — Ako je izraelski kralj, naj stopi zdaj s križa, in verovali bomo vanj. — V Boga je zaupal; naj ga sedaj reši, če ga ima rad. Saj je rekel: Sin božji sem.“

Kje so pa njegovi učenci, njegovi prijatelji? Vsi, ki so ga drugače vdano ljubili, ki so mu še pred malo dnevi obetali zvestobo do smrti, vsi so ga zapustili, vsi so zbežali. Le mala peščica njegovih dragih stoji tam pod križem. Ti so: Njegova mati Marija, Marija Kleofova, Saloma, Marija Magdalena, sv. Janez in še par drugih pobožnih žena. To je vsa ljubezen, ki je stala pod svetim križem. In to je Jezusu dovolj, v tej peščici je Jezus gledal v duhu vse tiste duše, ki so ga in ki ga bodo ljubile od začetka do konca sveta.

Gospod moli umirajoč za svoje sovražnike, razbojniku na desni strani obljubi sv. raj. Za svoje drage pa, razven za svojo mater in za sv. Janeza, nima tolažilne besede, tudi za njemu tako vdano Marijo Magdaleno ne. Trda poskušnja to. — A Gospod ne ostane ničesar dolžan, tudi Mariji Magdaleni bo poplačal njeno zvestobo in vdanost. Kje in kako se bo to zgodilo, bomo kmalu slišali. —

Jezus ima še vedno mnogo sovražnikov. Dobé se ljudje, ki se ne menijo za njegove dobre, dobé se tudi ljudje, ki se z madežem smrtne greha bližajo k njegovi mizi. Mnogo ljudi je, ki v svoji slepoti sovražijo Jezusov nauk, ki zato preganjajo njegovo sv. cerkev in moré tiste, ki verujejo v Jezusovo besedo. — Mi, otroci moji, mi ne bomo vstopili med njegove sovražnike; mi hočemo vstopiti v krog njegovih prijateljev. Grešniki smo, to priznamo, z grehom smo žalili ljubega Jezusa. A mi smo skesani grešniki, ki iz dna srca obžalujemo, če smo kedaj stali v vrsti njegovih sovražnikov. Zato si ne upamo vstopiti poleg njegove brezmadežne Matere ali deviškega sv. Janeza; vstopimo pa zaupno pod zastavo spokorne Marije Magdalene! Naj nas ne plaši, če ne dobimo takoj plačila za svojo zvestobo, tudi Marija Magdalena ni bila takoj poplačana. Bodimo prepričani, da bo tem lepše naše plačilo v nebesih, čim bolj in čim dalj mu bomo zvesti na zemlji. „Okoli ni videlo in uho ni slišalo in človekovo srce ni občutilo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.“ Tako govori sam sveti Duh v sv. pismu o sreči, ki nas čaka v nebesih, če bomo Jezusa zvesto ljubili na zemlji.

VIII. Marija Magdalena ob Jezusovem grobu.

Jezusovo truplo je ležalo v grobu. Minul je žalosten dan Velikega petka, pretekla je že sobota — judovski praznik — in bližalo se je jutro prve velikonočne nedelje. Žarko solnce tistega dne še ni posijalo na nesrečno judovsko zemljo, ko že opazimo na potu proti Kalvariji gručo jeruzalemskih žena. Kaj neki hočejo delati tako zgodaj? Pobožne žene so to, ki gredó mazilit mrtvo Jezusovo truplo. Tudi Marija Magdalena je med njimi. Zares močna je ljubezen teh žena, da tudi še sedaj ne jenjajo ljubiti Jezusa, dasi so ga videle umreti tako sramotne smrti na Kalvariji, sredi dveh razbojnikov, dasi so ga videle zapuščenega od vseh, celo od njegovega nebeškega Očeta. Prava ljubezen do Jezusa nikoli ne mine.

Ravno so prišle do groba. Toda — kaj je to! Grob je odprt in — prazen. Strašno! Gledajo okrog sebe, a nikjer ga ni dragega trupla Jezusovega, nikjer ga ni ne angela ne človeka, da bi pojasnil, kaj se je zgodilo. Marija Magdalena hiti brž nazaj v mesto, da pove njegovim učencem žalostno novico: „Gospoda so vzeli in ne vemo, kam so ga položili.“ Ostale žene pa nekaj časa premišlujejo, kaj bi storile. Kar se jim prikažeta dva angela v svetlih oblačilih in jim pravita: „Kaj iščeta živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, vstal je, kakor je rekel.“ Nato se vrnejo žene nazaj v mesto.

Učenca Peter in Janez gresta, ali bolje rečeno, tečeta k grobu, za njima gre nazaj tudi Marija Magdalena. V grobu vidita prte, v katere je bilo zavito Jezusovo telo, drugega nič. Kje je Jezusovo truplo, tega ne ve nihče; ne Peter, ne Janez, ne Marija Magdalena. Jezus je sicer učencem večkrat pravil, da bo vstal od mrtvih, a učenci ga niso umeli.

Peter in Janez se vrneta nazaj v mesto, ne da bi si mogla razložiti te čudne uganke.

Ob grobu je ostala sama Marija Magdalena in je jokala. Jokala je, ker ni vedela za mrtvo truplo svojega Jezusa, katero bi tako rada še enkrat videla. Otožno se ozre v sveti grob in — notri zagleda dva angela v belih oblačilih. Eden je stal pri glavi, drugi pri nogah na mestu, kjer bi moralo ležati sv. Jezusovo telo. Angela jo nagovorita: „Žena, kaj jočeš?“ In jokaje jima odgovori: „Ker so vzeli mojega Gospoda in ne vem, kam so ga položili.“ Takrat se pa obrne, pogleda nazaj in za sabo vidi stati vrtnarja. Ta vrtnar je bil pa Jezus sam, a Marija Magdalena ga ni spoznala. Prijazno jo vrtnar ogovori: „Žena, kaj jočeš? Koga iščeš?“ In ker je še vedno mislila, da ima pred sabo vrtnarja in da so Gospodovo truplo hudobni ljudje odnesli in skrili, mu reče: „Gospod! če si ga ti kam odnesel, povej, kam si ga, da ga bom vzela.“ Sedaj se pa Jezus ne more več prikrivati, ko vidi njeno močno ljubezen. Ljubeznivo jo pokliče: „Marija!“ Kolikrat jo je pač tako poklical v Betaniji, kjer se je večkrat mudil! Poznala je ta glas, vedela je, kdo jo tako kliče. Jezus je, prav tisti

Jezus, ki ga je videla na Kalvariji umreti. In sedaj je vstal! Prevelikega veselja ne more izreči druge besede, nego: „Rabóni (t. j. moj Učenik)!“ Predenj pade, da bi objela in poljubila njegove z žeblji prebodene noge, a Jezus ji tega ne pusti, ampak ji reče: „Nikar se me ne dotakni; zakaj nisem še šel k svojemu Očetu. Pojdi in povej mojim bratom (apostolom): Grem k svojemu Očetu in vašemu Očetu, k svojemu Bogu in k vašemu Bogu.“ In Marija Magdalena je šla vesela k učencem in jim povedala drugo, veselo novico: „Gospoda sem videla, in to (namreč prejšnje besede) mi je rekel.“

To je plačilo, ki ga je prejela Marija Magdalena za svojo zvestobo. Najprvo se je Gospod prikazal po svojem vstajenju njej, da jej poplača ljubezen in zvestobo, ki jo je vodila tja pod križ in ki je bila tako močna, da celo potem ni ugasnila, ko ga je videla tako zaničevanega in zapuščenega umreti. — Če mu bomo ostali zvesti, čaka enako plačilo tudi nas. Tam v srečnih nebesih ga bomo gledali iz obličja v obličje večno, brez konca....

IX. Marija Magdalena na Francoskem.

Judje¹⁾ so sovražili, preganjali in morili vse tiste, ki so verovali v Jezusa Kristusa kot od Boga poslanega Odrešenika. Kdor se je hotel umakniti

¹⁾ To in kar sledi, ni več vzeto iz evangeljskih poročil.

preganjanju, se je moral skrivati ali pa bežati iz dežele.

Med tistimi, ki so bežali iz Judeje, opazimo tudi nam že znano družino iz Betanije, kateri se je pridružilo nekaj ožjih znancev in prijateljev. Tako je torej z drugimi vred tudi Marija Magdalena zapustila svojo domovino, zapustila deželo svetih spominov, ločila se od krajev, v katerih je prejela od Jezusa toliko dušnih in telesnih milosti in se podala v tuj, neznan svet. Odplula je ladija od domačega palestinskega brega na širno morje. Bog je čuval svoje drage in jim kazal pravo pot: ladija je srečno priplula po zelenih valovih do evropejskega obrežja, do južne obali Francoske. Stopili so na suho zemljo in tam, kjer stoji danes bogato francosko mesto Marzelj, tam nekje se je naselila družina iz Betanije in je pričela oznanovati tamošnjim prebivalcem sv. vero. Tako se je Bog poslužil preganjanja Judov v ta namen, da je poslal svoje vernike med pogane, kjer so ti začeli prižigati v srcih poganov luč sv. vere. Pripoveduje se celo, da je Lazar postal prvi škof v Marzelju in da je tam umrl mučeniške smrti.

Kaj pa Marija Magdalena?

Marija Magdalena si je zaželela samote. Odšla je v gore in ločena od ljudi je živela sama zase v neki gorski duplini. Ta kraj je bil zanjo kakor nalašč. Tu je živela sama, prosta vseh posvetnih skrbi, ločena od hruma in šuma vsega sveta. V tej duplini je premišljevala neskončno ljubezen božjo, ki jo je potegnila iz blata pregreh v novo, lepše življenje. Tu se je spominjala na srečne dni

tam v daljni Palestini, ko je mazilila svete noge svojega Gospoda, ko mu je sedela pri nogah in poslušala njegove besede, ko ga je videla ob grobu v poveličanem telesu. Ko je vse to premišljevala, se ji je vzbudila v srcu vroča želja, da bi prišel kmalu čas, ko se bo za vedno združila s svojim Gospodom in Bogom v nebesih. Staro poročilo trdi, da ji je Bog že na tem kraju dovolil uživati del nebeške sreče. Poslal je namreč, tako se pripoveduje, večkrat na dan svoje angele, da so odnesli božjo služabnico na vrh visoke gore, da je tam iz daljave poslušala petje nebeških trum, ki vekomaj prepevajo pred božjim prestolom: „Svet, svet, svet...“

Na tem kraju je preživela Marija Magdalena dolgih trideset let v pokori in sv. premišljevanju. S telesom je sicer živela na zemlji, duh njen je pa dan na dan skozi dolgo vrsto let že plaval po sinjih nebeških višavah.

Še danes kažejo skalno duplino, v kateri je preživela Marija Magdalena zadnjih trideset let svojega bogoljubnega življenja. V duplini kažejo tudi kraj, kjer je klečala pri molitvi. Na mestu, kjer je Marija Magdalena klečala, pravijo, da ostane vedno suha, dočim je vsa duplina mokrotna, vlažna. Na vrhu prav tiste gore pa stoji kapelica v spomin, da so semkaj prenašali angeli Marijo Magdaleno poslušat nebeško petje.

X. Smrt.

Nazadnje se je tudi za Marijo Magdaleno približala ura, po kateri je hrepenela že dolgo časa, prišla je ura ločitve od sveta in združitve z Bogom. Predno pa zapusti svet, želi prejeti še sv. popotnico, Jezusa v presv. Rešnjem Telesu.

Kako neki bo prišla do takega duhovnika? Ona je že stara, slabotna!

Kar je nemogoče človeku, to je mogoče Bogu; Bog je tudi Mariji Magdaleni uslišal zadnjo željo, preskrbel ji je sv. popotnico Doli v ravnini, nedaleč od prebivališča Marije Magdalene, stoji majhna kapelica. Sezidal jo je sv. Maksimir, eden izmed tistih, ki se je obenem z družino iz Betanije prepeljal na Francosko. V tej kapelici je morala prejeti Marija Magdalena zadnjo tolažbo. Bog je poslal iz neba svoje poslanca, angele, in ti so nesli njegovo služabnico v ravnino k kapelici, kjer jo je že pričakoval sv. Maksimin. Iz njegovih rok je zadnjič prejela sveto obhajilo in kmalu potem je zaspala večno spanje. Sv. Maksimin je položil njeno mrtvo truplo v alabastrovo krsto in jo pokopal na kraju, kjer je umrla. Tako slove staro poročilo o smrti sv. Marije Magdalene.

Mirno je končala Marija Magdalena svoje zemeljsko potovanje in šla za vedno k Jezusu, ki ga je na zemlji tako močno ljubila. In tista Marija Magdalena, ki je nekdanj kot očitna grešnica živela na zemlji, je tako napredovala, da jo častimo sedaj kot svetnico v nebesih. Iz nebeških višav pa gleda ona danes na nas uboge grešnike in nam kliče:

„Spreobrnite se k Gospodu, zakaj neskončno je njegovo usmiljenje! Glejte, grešnica sem bila in v grehih sem živela, a vse mi je odpustil, vse moje grehe je pozabil. Z njegovo milostjo sem dosegla večno življenje in Bog mi je dal na glavo svetniško krono.“

S k l e p.

Ako si, dragi čitateljček, pazljivo prebral te vrstice, moraš gotovo priznati: Bog je res neskončno usmiljen. Odpustil je vse grehe grešnici, katere so se sramovali in se je ogibali vsi ljudje, ki so jo poznali in le od daleč so s prstom kazali za njo, češ: „Vidiš jo grešnico!“ On se je pa ozrl nanjo, ki je vsa skesana klečala in jokala pred njegovimi nogami. Iz njegovih ust je slišala tako sladke besede: „Odpuščeni so ti grehi. Tvoja vera ti je pomagala; pojdi v miru!“ In iz grešnice je postala Magdalena — spokornica, iz spokornice pa Magdalena — svetnica.

Tudi mi smo grešniki. Ali tudi za nas se je včlovečil božji Sin, tudi nam je prišel odpret nebesa. Če hočemo priti tja, moramo vstati iz groba grehov. Oh, to je pa težko, tako težko Ne, nikakor ni težko. Zaupaj v Boga, ki je Oče milosti in zaupno kakor izgubljeni sin se podaj nazaj k Očetu in mu priznaj: „Oče, grešil sem.“ In kakor se je milostno ozrl na skesano Marijo Magdaleno, tako ne bo zavrzel tudi tebe, skesanega grešnika. Zopet te bo sprejel za svojega otroka in ti bo dal pravico do nebeških vrat.

Ko si pa z Marijo Magdaleno enkrat vstal iz groba grehov, tedaj jo pa začni tako posnemati v dobrem, kakor si poprej posnemal v slabem, posnemaj jo v njeni stanovitni ljubezni do Jezusa Kristusa in bodi prepričan, da boš tudi ti prejel v nebesih krono zveličanja.

Marija Magdalena naj se pa iz nebes ozira na nas in naj čuva, da vztrajamo v svojih dobrih sklepih in potem z njo vred enkrat v nebesih poveljučujemo neskončno usmiljenje božje!

K a z a l o.

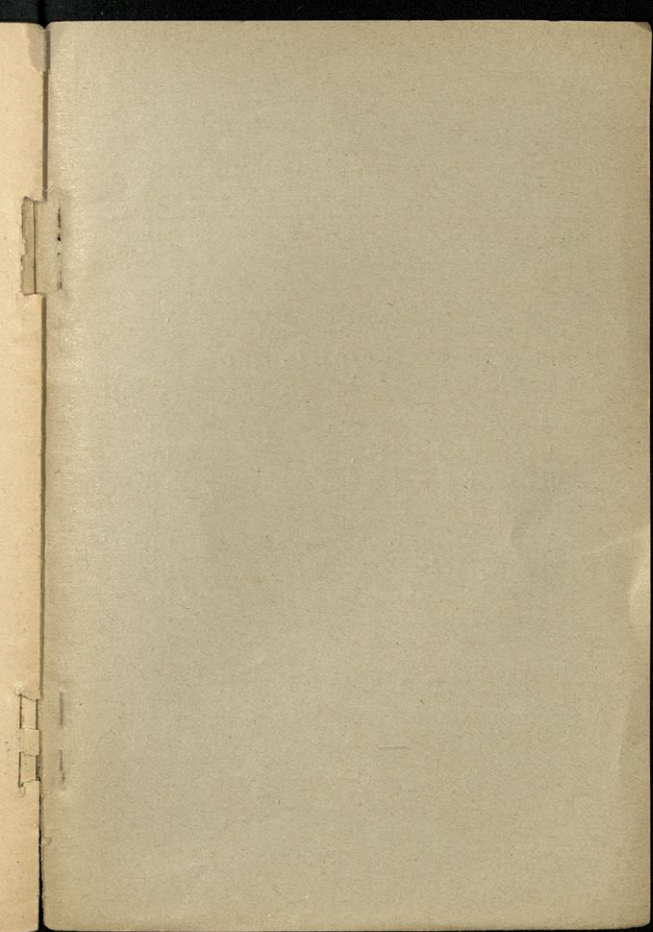
	Stran
Uvod	3
I. Marija Magdalena — grešnica	5
II. Marija Magdalena prvič mazili Jezusa in zapusti grešno življenje	6
III. Hvaležnost Marije Magdalene	11
IV. Srečna družina v Betaniji	12
V. „Učenik je tu in te kliče“	14
VI. Marija Magdalena drugič mazili Jezusa	15
VII. Marija Magdalena pod križem	18
VIII. Marija Magdalena ob Jezusovem grobu	20
IX. Marija Magdalena na Francoskem	22
X. Smrt	25
Sklep	26

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000487455

V zalogi „Krščanskega Detoljuba“ so izšli pod naslovom: „**Kakó ti je ime?** ali vzorno življenje naših priprošnjikov v nebesih“:

I. Sv. Anton Padovanski	cena 12 vin.
II. Sveti Jožef	„ 16 „
III. Sv. Frančišek Asiški. „	12 „
IV. Sv. Frančišek Saleški „	10 „
V. Sv. Roza Limanska . „	10 „
VI. Sv. Neža	„ 10 „
VII. Sv. Marija Magdalena „	10 „

